

Demény Péter

HÓBUCKA HUGÓ A MÓKUSOKNÁL

Illusztrálta Keszeg Ágnes

ELSŐ FEJEZET

melyben Hóbucka Hugó
fejkörzést végez

A hóember felriadt ábrándozásából és mozgatni kezdte elgémberedett tagjait. Először is leengedte a seprűt, mert most már tényleg nagyon nyomta a vállát. Aztán levette a fazekat a kobakjáról, fejkörzést végzett és közben sziszegett: egészen elállt a nyaka. Végül úgy tett, mintha futni akarna, s ezzel egész testét megmozgatta. Mikor újra hóembernek érezte magát, körülnézett – és majdnem hanyatt esett a megdöbbenéstől.

Körös-körül lángett és égetett a nyár. Már rövid edzése alatt érezte, hogy valami nincs rendjén (a murok például mintha megmelegedett volna az arca közepén), de mindezt fáradtságának tulajdonította, s azzal biztatta magát, hogy majd csak kigémberednek a

testrészei, és minden helyrejön. Most rémülten látta, hogy helyre-
jövésről szó sincs. Ábrándozása olyan hosszúra nyúlt, hogy a tél el-
múlt, társai pedig hazamentek a Hó és Hideg Birodalmába. Itt kell
hát maradnia, amíg ismét tél nem lesz vagy ismét hullani nem kezd
a hó. Jó, hogy a termosztátom nem hagyott cserben – gondolta.

Tőle nem messze egy kislány és egy kisfiú focizott s egy mókuskö-
lyök állt a kapuban. Feléjük indult, hiszen feltétlenül meg kellett is-
merkednie valakivel, ha nem akart télig egyedül kószálni és ebben a
rekkenő hőségben álldogálni. Nem jó a termosztát húrját feszíteni.

– Kerek hógolyót! – köszöntötte őket illedelmesen, amikor közel
ért hozzájuk. Még a fazekát is megbillentette.

– Jó napot, hóember! – köszöntek kórusban a gyerekek, de a kis
mókus álmélkodva csapta össze a mancsocskáit:

– Szent mogyoróhéj! Hát te meg mit keresel itt?!

– Elábrándoztam, és mire magamhoz tértem, egyedül maradtam,
a társaim mind hazamentek a Hó és Hideg Birodalmába.

– Elábrándoztál?! – csodálkozott még jobban a mókuskölyök. És
min ábrándoztál el olyan végzetesen? (A mókuskölyök már ötödikes
volt a Mogyoróroppantó Gimnáziumban, s beszédét gyakran fűsze-
rezte művelt szavakkal.)

– Egy felhőt néztem – vallotta be szégyenlősen a hóember.

– Egy felhőt! – vihogott össze a kislány a kisfiúval.

– Egy felhőt, nahát – tűnődött el a mókus. És legalább mogyoróalak-
ja volt annak a felhőnek? – kérdezte hirtelen élesen, mint aki véletle-
nül sem akarja azt a látszatot kelteni, hogy netán romantikus lenne.

– Nem mondanám – válaszolta a hóember bocsánatkérően. Nem is tudom, mihez hasonlított... de az biztos, hogy nagyon-de-nagyon szép volt.

– Biztos erős volt, mint édesapám, gondolta a kislány. Biztos kedves volt, mint édesanyám, töprengett a kisfiú. Biztos szép, lombos farka volt, mint apukámnak, mondta magában a mókuskölyök.

– Azt szeretném kérdezni – kezdte a hóember, akinek már valószínűleg tüzelt az arca közepén a murok –, hogy nem volna-e hely valamelyikőtöknél? Nem mehetek vissza, amíg a nyár véget nem ér és...

– Miért ne mehetnél vissza? – vágott közbe a mókuskölyök.

– Mert egyedül egyikünk sem tudja az utat – világosította fel a hóember. Ezért járunk mindig együtt.

Hogy mik vannak, gondolta a kislány, a kisfiú és a kismókus.

– Nálunk sajnos... – kezdte a kislány és a kisfiú majdnem egyszerre, de a mókus ismét közbevágott:

– Az emberek úgyis *annyira* földhözragadtak – legyintett a mancsoskájával. A mogyorónak is csak a héját látják, vagy csak a belét. Gyere hozzánk, a Hetedik Tölgyfában igazán jó hűvös van, és mi csak ketten élünk anyukámmal, mert apukám elköltözött az Örök Mogyoróbokorba.

– Köszönöm szépen – hajolt meg a hóember a mókuskölyök felé. Ismét levette a fazekát, és jól nevelten bemutatkozott:

– Hóbuca Hugó.

– Makk Marci – hajolt meg a kismókus. Akkor menjünk is, éppen ebédidő van! Sziasztok! – köszönt el a kislánytól és a kisfiútól, és már indult is.

– Remélem, találkozunk még – szolt vissza a hóember a gyerekeknek és követte Makk Marcit.

– Kellene vennem valamit édesanyádnak – szólalt meg a hóember az egyik sarkon, és még mielőtt Makk Marci szólhatott volna, már be is ment az egyik üzletbe. Nemsokára megjelent egy vadonatúj cirokseprűvel.

– Na mehetünk – jelentette ki szemlátomást büszkén, amit Makk Marci sehogy sem értett. Náluk, mókuséknál is természetesen szokás volt ajándékot vinni, főleg ha először látogattak valahová s ráadásul ismeretlenül, de a vendég ilyenkor rendszerint zöld ágat vásárolt, semmi esetre sem seprűt! No de nemhiába járt már ötödik osztályba, viselkedni is megtanult: egy szó nem sok, annyi célzást sem tett a különös ajándéokra. Különben sem neki hozzák, majd Anyu feltalálja magát valahogy.

De kiderült, hogy a hóember kell feltalálja magát, az odúba ugyanis sehogy sem fért be. Többszöri próbálkozást követően átállította a termosztátját, hogy leolvadjon róla némi hó. Előzőleg persze megnyugtatta Makkékat: ha csepegni fog, ne aggódjanak, tudja ő, mit tehet meg veszélytelenül. Arányosan olvad majd, ugyanolyan lesz, mint eddig, csak kisebb. És tényleg: pár perc múlva könnyűszerrel befért a mókuslakba.

Makk Melánia cseppet sem jött zavarba: mosolyogva fogadta az ajándékot, s olyan kedvesen vezette körbe Hóbuca Hugót a lakásban, mintha semmi furcsaság nem lenne abban, hogy fiacskája július végén egy hóemberrel jön haza, aki természetesen velük marad, amíg

le nem esik az első hó. Melánia ugyanis kedves és megértő lánynak született, s e két tulajdonsága csak mélyült Makk Miklóssal kötött házassága alatt. Makk Miklós, mi tagadás, gáláns egy mókusférfi volt, aki otthon is megértően ugrándozott, de talán még megértőbben tüsténkedett idegen odúknban – szörnyű halálát is az okozta, hogy a fiatalon özvegyé vált Rügyes Renáta karcsú kacsói felé igyekezett, s bókjai hatásáról álmodozva elvétette az átugrást.

Így hát Hó bucka Hugó csupán este, lefekvés után jött rá, hogy tévedett. A tölgylevélből készült falon áthallatszott Makk Melánia és Marci sugdolózása:

– Anya, miért hozott ez a hóbácsi seprűt?

– Gondolom, azért – válaszolt Melánia bársonyos hangja –, mert náluk, a Hó és Hűvösség Birodalmában (Hó és Hideg, javította ki Makk Marci), szóval ott, ahol ő él, ezt visznek, ha örömet akarnak szerezni valakinek.

– Nahát – értetlenkedett a mókuskölyök –, milyen furcsák ezek a hóemberek!

– Nekik mi vagyunk furcsák – mosolyogta el magát Melánia –, de most már aludj szépen. Reggel korán kell kelned!

És Hó bucka Hugó azontúl már csak a tölgylevelek zizegését hallotta, ahogy meglebbentek az odú könnyű szellőjében.

TARTALOM

Első fejezet, melyben Hó bucka Hugó fejkörzést végez	5
Második fejezet, melyben a hóembert szétszedik	11
Harmadik fejezet, melyből kiderül, hogy a hóember mestersége nem olyan könnyű, mint első pillantásra látszik	17
Negyedik fejezet, melyben mindenki boldognak tűnik	23
Ötödik fejezet, melyben megjelenik a szörnyű unalom	28

Hatodik fejezet,
melyben fény derül Rótfülű Dezső gyanús üzelmeire . . . 33

Hetedik fejezet,
melyben Hugó levelet kap 37

Nyolcadik fejezet,
melyben felhangzik egy untilg ismert dallam 40

